

Памяткове Видання Української Гр.-Кат. Церковної Ради у В. Британії, з нагоди посвячення першої української гр.-кат. церкви в Лондоні. Ціна: 1 шіл. Редактор видання: М. Семечин. Лондон у грудні 1948.

"Our Church", a souvenir in commemoration of consecration of the Ukrainian Greek-Catholic Church in Great Britain. Price: 1 sh. Published by the Council of the Ukrainian Greek-Catholic Church, London, December, 1948. Edited by M. Semczyszyn.

До Вас промовляємо, всі католики Української Церкви, зо співчуттям для ваших терпінь і тягарів. Добре знаємо, що дуже сильні засідки наставлені на вашу віру. Що більше, здається, треба боятися, щоб в найбільших днях не прийшлося терпіти куди більших криз тим, що не згодяться зрадити найсвятішу справу віри. Тому вже тепер, найдорожчі сини, заохочуємо вас пільно в Господі—щоб ви ніколи не відреклися ваної віри і вашої вірності для Матері-Церкви та не далися залякати жодними погрозами які жодними шкодами апі набіть небезпекою заслання і втрати самого життя . . . "

"Чувайте, стійте в вірі, поступайте відважно і кріпіться!" (1 Кор. 16, 13). ..Будьте

СВЯТИШИЙ ОТЕЦЬ ПАПА ПІЙ ХІІ
Христовий Намісник і Видимий Голова
Католицької Церкви
HIS HOLINESS POPE PIUS XII

утвердить вас і заховас' від злого" (ІІ Сол. 3,3.)

(З Енцикліки Папи Пія ХІІ в 350-ліття З'єднання Української Церкви з Апостольським Престолом.)

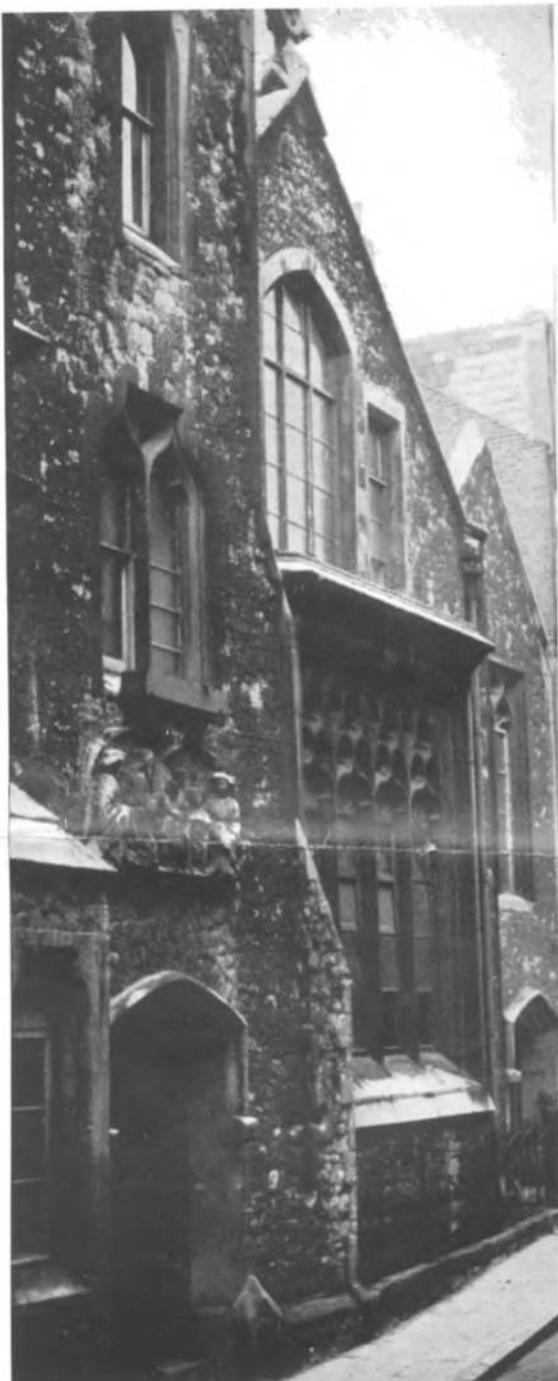

До осягнення наших національних ідеалів треба нам єдності, бо навіть при найбільшій єдинстві її найбільш послідні змаганнях із нашого боку обставини можуть так скластися, що їх не осягнемо. Тому треба нам, скільки це тільки можливое, усунути всякі роздори і все, що ділить, і всіми силами змагати до осягнення, по змозі, якнайбільшої єдності. Між роздорами, що ділять українців, не останіс місце займають релігійні справи, в яких ми такі поділені. А безперечно, релігійна єдність була могутнім товчком в осягненні національної єдності. Тому думаю, що кожний український патріот повинен зробити все, що може помогти до здійснення такої релігійної єдності".

З Послання Кири Андрея Гр. Шептицького, Галицького Митрополита і Львівського Архиєпископа „До всіх Високопреосвящених і Преосвящених Православних Архієреїв в Україні і на українських землях (Львів, 30 грудня 1941).

НАША ЦЕРКВА

СЬОГОДНІ — в дні 5 грудня 1948 р. — українці греко-католики, яких доля закинула на Британські острови, відзначають своє велике торжество: посвячення свого першого греко-католицького Храму Божого в столиці Британської Імперії — в Лондоні — при Саффрон Гіл 143.

Цього дня в старих, зубом часу і війни надщерблених, мурах церкові опинились сотні вірних нашої Церкви, щоб у святочному скупченні духа молитовно провести цю торжественну хвилину. Очі всіх мимохіть піднімаються на стіни церкви, зуиняються на іконах, свічниках і всіх тих предметах, що заповнюють церковне нутро: всі шукають в тій скромній церкві рідної Української Церкви — Церкви нашої Батьківщини. І знаходять її. Знаходять не у вбогій обстановці нутра, не в принагідно придбаних іконах, не в заімпровізованому іконостасі, чи у тому всьому скромному устаткуванні, а знаходять наїгу рідну Церкву у спільній молитві сотень об'єднаних сердець вірних, знаходять у кріпкій вірі своїх братів-скитальців, що зійшлись тут, і в надії на те, що Бог вислухає їх молитов. Так! Сьогодні в нашій першій церкві у Лондоні і на Британських островах першій, немає поки що ні мистецько різьбленого, позолотою вкритого іконостасу, ні вишиваних коругов, ні золотих чи срібних свічників, як і багатобарвного старовинного українського мальовила на стінах. Немає і поки що не може бути, бо це наша перша церква на цьому терені, церква здвигнена жертвами наших скитальців, які радіють, що мають змогу помолитись Богові у власних церковних мурах. Радіють, що оце наша церковна традиція знову віджила і що ми можемо її продовжувати в хоч скромній але власній церкві. Можемо спокійно заносити мольби до Всевишнього, щоб нам — вигнанцям дозволив проприрати найтяжчі часи скитальщини і в праці та молитві діждатись Світлого Воскресіння знищеної ворогом Церкви нашої — Воскресіння Українського Народу.

І в день посвяти нашого першого Храму Божого всіх нас проникає глибока свідомість, що ми сьогодні починаємо нове життя: в новому Храмі обновляємо нашого духа і кріпко віrimо що молитва наша і Церква наша — наша сила — наша твердиня.

Молімось і вірмо, що під її омофором перетривасмо тяжке лихоліття і як з Богом вийшли з Рідних Земель, так з Богом і перемогою Церкви нашої і народу нашого вернемось до Батьківщини.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКА ЦЕРКВА У
ЛОНДОНІ ІМ. СВ. ТЕОДОРА КЕНТЕРБЕРІЙСЬКОГО

UKRAINIAN GREEK-CATHOLIC CHURCH IN
LONDON, St. THEODORE of CANTERBURY

НАШ АРХИЕРЕЙ

ІХ ЕКСЦЕЛЕНЦІЯ, ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР ІВАН БУЧКО—ЕКЗАРХ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ У ЗАХ. ЕВРОПІ

В ЧАС, коли весь наш народ, а з ним українська Греко-Католицька Церква переживає свою Голоту, коли східній варвар на землях нашої Батьківщини майже поголовно знищив найвищий провід нашої Церкви в особах незабутніх Владик наших Митрополита Кир Йосипа Сліпого, Єпископів—Никиту Будку, Йосафата Коциловського, Григорія Хомишина, Миколу Чарнецького, Ромжу, та Єп. пом. Івана Лятишевського і Григорія Лакоту, Провидіння Боже зберегло нам єдиного нашого Владику — Преосв. Кир Івана Бучка, що, в тяжких роках ісходу з рідної землі, став нам нашим духовим Пастирем, Опікуном і Представником перед Папським Престолом. Єдиний на сьогодні Єпископ галицької волости, єдиний на найбільш діяльних наших Владик, що брали активну участь у всіх проявах нашого національного життя на західно-українських землях перед війною, Він віддав все своє життя на службу нашій Церкві і нашему народові.

А зберегла його доля для нас сьогодні направду в чудесний спосіб.

Щасливим збігом обставин, з доручення Святішого Отця виїздить він з краю напередодні війни 1939 р., як Апостольський Візитатор до наших заокеанських земляків у Південній Америці, деякий час перебуває в США, а по повороті звідсіль — в час війни — постійно проживає в Римі, як одинокий наш Владика — представник Української Греко-Католицької Церкви перед Апостольським Престолом.

А коли втихає гомін війни, коли народи світу радіють святом перемоги і миру, для нас сотень тисяч українських скитальців настають важкі і чорні дні — дні переслідувань, цькувань, ловлі людей і насильної депатріації. І всі ми, що опинилися в жахливих умовинах по таборах Австрії, Німеччини, Франції, Бельгії шукаємо в ті тяжкі дні опіки, поради, порятунку, шукаємо слова потіх і розради. І знаходимо її. Знаходимо в християнській, теплом батьківської любові овіяній опіці нашого Владики, який свідомий свого важкого і відповідального завдання перед Богом і Батьківчиною увесь віддає себе на допомогу і захист скитальців. З того часу починається для нього новий, відповідальний відтинок життя.

Він при колегії св. Йосафата у Римі засновує Український Допомоговий Комітет, що стає прибіжцем наших безталанних скитальців, які шукають в ньому опіки, поради, захисту. Він — наш Владика співдіє в цій глибоко-гуманній акції висилки окремої місії Святішого Отця до тaborів переселених осіб в Німеччині і через представника нашої Церкви о. др. Дячишина впевняє наших безталанних скитальців, що

про них не забув і що за них заступається перед Святішим Отцем, який не дає зробити кривди вірним нашої Церкви. І врешті наш Владика, не дивлячись на злигодні первих повоєнних років, бере під свою опіку табори українських полонених, першої Української Дивізії та чим може помогати їм і захищає перед провокаціями східнього ворога.

Коли ж наше скитальче життя частинно унормувалось, Іх Ексцепція Кир Іван починає проявляти

широкозакроєну діяльність, яка йому приносить заслужене Ім'я Великого Громадянина. Він з найвищих церковних кругів у Римі і в Франції виеднує грошові дотації на українську науку, він стає опікуном і меценатом української високошколої молоді, яка йому завдячує можливість продовжати студії на університетах Німеччини, Бельгії, Голландії, Франції, Еспанії а останньо Ірландії. Він всебічно і постійно цікавиться всіми проявами нашого громадського еміграційного життя і всім і всюди дас свою авторитетну раду, матеріальну допомогу, моральну підтримку.

А попри все Він, як єдиний наш Єпископ в західній Європі найпершу увагу звернув на справи організації нашої української Греко-Католицької Церкви на чужині. Його заходами стає міцно на ноги і розбудовується наша Церква у Франції, Бельгії, Англії, Його заходами розпорощені по всім краям Зах. Європи українські скитальці є забезпеченні релігійною опікою.

І коли сьогодні в пропам'ятний день посвячення першого українського греко-католицького Храму Божого у Великій Британії вітаємо нашого Достойного Владику з черги третій раз на цьому терені, то в це вітання всі вірні нашої Церкви вплітають свої найциріші почуття вдячності і любові до нашого Архієрея і заносять мольби до Всешинього, щоб зберіг нам якнайдовше нашого Пастиря і дозволив нам під Його проводом вернутись щасливо на наши Рідні Землі.

OUR BISHOP

HIS EXCELLENCY THE VERY REV. IWAN BUCZKO

WE are most grateful to our gracious God for he provided us with our Church leader, Bishop Iwan Buczko, whereas the eastern barbarians are raging savagely on the soil of our native country, having murdered almost all supreme and most prominent leaders of our Church, such as the Metropolitan Bishop Josip Slipyj, Bishops Nykyta Butka, Josaphat Kocylowskyj, Hryhorij Chomyszyn, Mykola Czarneckyj, Iwan Latyczewskyj and Hryhorij Lakota. We are happy, for his life has been saved from the enemy, and are proud that he has now become our spiritual shepherd, guardian and representative at the Holy See. His Excellency is the sole Bishop of Galicia and is one of our most active church leaders, who before the war took a vivacious

ІХ ЕКСЦ. КИР ІВАН БУЧКО
під час проповіді в таборі українських полонених
в Римі (літо 1945)

participation in all aspects of our national life in Western Ukraine. He has devoted his whole life to the Almighty God, to our Church and to our people.

However, his life was saved by a sheer miracle. In fortunate circumstances, prior to 1939, on the authority of the Holy See, he departed from his native country and was entrusted with duties of Apostolic Visitator to our countrymen residing in the South American countries and U.S.A., where he efficiently performed the duties bestowed upon him. After a certain time he returned to Rome and during the war stayed there as our sole Church leader and representative of the Ukrainian Greek Catholic Church before the Holy See.

When the echoes of the war died away, when all the nations of the world enjoyed freedom and celebrated the victory over the defeated enemy, hundreds of thousands of Ukrainian refugees faced hard times; time of persecution, murders, kidnappings and forcible repatriation. We all found ourselves in terrible circumstances, in camps scattered in Austria, Germany, France and Belgium, and, seeking for assistance, protection, advice, rescue, found them in the Christian, warm, fatherly love of His Excellency. He is fully aware of his hard and very responsible duties before God and his country, and is doing his very utmost in order to assist and protect the refugees. At the College of St. Josaphat at Rome, he organised an Ukrainian Relief Committee, which is an asylum for all unfortunate refugees in search of a home, protection, advice and care. His Excellency immediately

sent a Relief Mission to all refugee camps in Germany and Austria, in order to extend material and moral assistance to all, notwithstanding the extreme difficulties which are experienced after the cessation of war. His Excellency has attained a splendid reputation everywhere. He, being one of the high Church personalities in Italy and France, succeeds in obtaining funds for promoting Ukrainian culture. He becomes a guardian and protector of Ukrainian students abroad, who are grateful for having the chance to continue their studies at universities in Germany, Belgium, Holland, France, Spain and, lately, Eire. He shows a great interest in our life in exile, and once again extends to all his very able advice and material and moral assistance.

Above all, he, being our sole Bishop in Western Europe, paid his attention to the organisations of Ukrainian Greek Catholic Church abroad and, as a result, our Churches in France, Belgium, Germany, Austria and England are kept strong. All the Ukrainian refugees scattered throughout the countries of Western Europe are provided with spiritual care.

This day, therefore, being a day of consecration of our first Ukrainian Greek Catholic Home of God in Great Britain, we all have the privilege to welcome His Dignity for the third time on this soil. We, the faithful, wish to extend our most sincere gratitude and love to our Bishop. All our prayers to-day are devoted to Almighty God so that he might save our shepherds and allow us all under His guidance, to return safely to our native land.

ДУШПАСТИРСТВО НА ТЕРЕНІ В. БРИТАНІЇ

ЗЛВІЯЗКІВ Української Греко-Католицької Церкви у В. Британії слід шукати у тих перших Богослужіннях, які відправлялися в ряди-годи нашими Владиками і деякими священиками для малої горстки вірних нашої Церкви, що ще на початку цього сторіччя замінували сюди з Рідних Земель і поселилися в Менчестері. Була це горстка емігрантів — всього кільканадцять родин. Відвідував їх ще перед першою світ. війною Митрополит Шептицький, єпископ Чарнецький, а в останніх довосніх роках постійно приїздив до Менчестеру в кожне Різдво о. Перрідон з Франції або виручали його оо. Редемптористи з Бельгії.

Про початки нашої Церкви на цьому терені можемо говорити щойно в роки другої світової війни і по її закінченні, коли то на цих островах з'явились більша кількість українців, здебільша греко-католиків, що прибули сюди в уніформах альянтів і для них військові духовники відправляли Богослужіння в різних умови-нах того часу. Але щойно по війні з приїздом перших транспортів українських добровільних робітників, зі скінальчих таборів з Німеччини і Австрії і військово полонених — б. вояків I Української Дивізії з Італії, виникала реальна і пекуча потреба зорганізувати на міцних основах релігійне обслуговування вірних нашої Церкви. Разом з ними приїхали теж наші священики.

Приїхали вони всі з вірою у Боже провидіння, як і їх вірні, без засобів прожитку, без церковної утварі, щоб стояти на сторожі своєї пастви і коли треба то згідні навіть працювати фізично. А коли пригадати, що й маса робітництва нашого, яка тут з'явилається, не кажучи вже про полонених, це були жертви війни, як слід неодіті, виголоднілі, з відпечатком тяжких переживань війни, то зрозуміємо як тяжко приходилося починати тій маленькій горсточці свою працю.

Великою допомогою в тих важких початках було заснування у Льондоні нашого першого релігійного осередку, який створив, тут о. декан Йосафат Жан ЧСВВ. Прибув він сюди з Франції на доручення Їх Екеселенції Єпископа Бучка ще в люті 1947 р. з метою зорганізувати душпастирську опіку над нашими вірними. В домі б. Центрального Українського Допомогового Бюро при Сассекс Гарденс 218 у Льондоні повстало перша греко-католицька капличка і перша парохіяльна канцелярія, в якій о. декан Й. Жан як перший наш парох у Льондоні і у В. Британії, творить пляни розбудови нашої Церкви. Не маючи зможи дістати більшого приміщення він відправляє щонеділі для українців Льондону і околиці в заміпровізованій каплиці у залі Українського Дому при Лінден Гарденс 49. Тут у Льондоні він зустрічає проїжджаючі тран-

спорти наших робітників з континенту, вітас іх теплим батьківським словом як теж, по змозі сил і обставин, виїздить в терен до зорганізованих вже українських осередків. Йому в допомогу приїжджають з Риму о. др. П. Дячишин і о. др. В. Дзьоба і вони разом з священиками Галицької Дівізії, як і тими, що були при польських збройних силах розгортають душпастирську працю. Так покладено основи під організацію релігійної опіки над вірними гр.-кат. Церкви у В. Британії, а особистий приїзд Іх Ексац. Кир Івана Бучка в січні і листопаді 1947 р. помітно причинається до закріплення тієї організації і зміцнення престижу нашої Церкви в очах найвищих світських і католицьких англійських чинників.

Але основна потреба — власний церковний будинок, не була заспокоєна. В жовтні 1947 р. о. декан Й. Жан видає перший заклик до вірних робити збірки на закуп власного Храму в Лондоні. Першими на нього відгукнулися наші полонені. Вони найкраще пізнали опіку нашої Церкви, бо вона перша стала в їх обороні і лише вона мала силу зберегти їх. На перших зібраних 420 фунтів-жертв на фонд купна церкви, пожертви полонених перевищали 300 фунтів, а решта була від цивільних робітників. Щоб зміцнити цю збірку та дати примір повної посвяти, священики лондонської парохії рішили всі грошові пожертви передати Церковній Раді лондонської парохії, а душпастирство і своє удержання здати на Боже Провидіння — на поміч добрих людей.

Рівночасно з цим, почались енергійні заходи перед найвищим достойником католицької Церкви у В. Британії кардиналом Гріффіном за придбанням власного будинку. І виявилось, що в Іх Емін. Кардиналові маємо великого приятеля. У висліді тих заходів, при рівночасній великій жертвенності всього українського громадянства у В. Британії, довершилось, несповна в рік по першому заклику, діло придбання власного церковного будинку. Дня 4 липня 1948 в старій, призищений воснними діями, церковці при Саффрон Гілл о. декан Жан відправив перше Богослуження в першій українській греко-католицькій церкві в Лондоні і та дата відкриває нову карту в історії нашої Церкви на цьому терені. Після чотирьох місяців ремонту, ще не зовсім закінченого, і відбудови нутра, посвячуємо нашу першу Церкву, яка ще і не зовсім сплачена і ще вимагає багато вкладу праці і гроша для повного її відреставрування і вивінування.

Придбання і посвячення нашої першої церкви у В. Британії завершує перший етап нашої душпастирської діяльності. На черзі — потреба придбати такі ж Храми Божі в осередках більших скupчень українців, а це в Менчестері, Ноттінгемі, Единбурзі. Та це станеться, перед нами велика і многогранна проблема забезпечення душпастирською опікою кільканадцяти тисяч вірних нашої Церкви, розсіяних по всім усюдам Англії в понад 500 осередках. Для тієї велітенської праці, що зумовлена ще й труднощами комунікаційними і браком відповідних приміщень на відправу Богослужень, розпоряджаємо сьогодні всього кільканадцятьма священиками. Тимто всі ці осередки постійно відвідувати фізично неможливо. Але попри те немає такого осередку, де хоч у місяць не був би наш священик. І треба признати що початкова піонерська праця наших душпастирів для добра наших вірних, кинених у чуже море, вже закінчена. Початкові трудноці, холод у відношенні до нас чужинців, трудноці зі сторони англійської адміністрації гостелів — поборені. Ми свою працею переконали чужинців, що творимо одну велику сім'ю, якій наша Церква дас силу і зцілює в одне міцне нерозривне. А наше робітництво — душевно і фізично покалічене в роках війни, поволі стас на ноги і відроджується: фізично і морально. Воно обездолене, закинене на далеку чужину, зпровола виліковується з ран, а в праці і молитві віднаходять себе. Йому простягає руку наш священик, боліє його турботами і радіє його радощами. В нашему священству наше українське робітництво знайшло і пастиря і духовного опікуна і брата свого.

Така коротка історія нашого душпастирства на терені В. Британії, такі її світла і тіні. Підсумовуючи коротко все досі сказане, можемо ствердити, що за несповна два роки наше завдання в ділянці душпастирства виконали і хоч ще багато залишається до виконання віримо, що воно буде зроблене, так зо сторони нашого священства так і рідного громадянства, в якому наша церква завжди мала, має і буде мати міцну та тривку опору.

А сьогоднішній день, день 5 грудня 1948 року, день посвячення нашого першого Храму у В. Британії, ніхай буде пропам'ятний, бо це свято перемоги нашої Церкви, якої жодна сила не одоліла і не одоліє, бо то Церква Христова і Церква нашого народу !

о. др. П. ДЯЧИШИН.

О ПІКУН НАШОЇ ЦЕРКВИ

ІХ ЕМІНЕНЦІЯ КАРДИНАЛ Б. ГРІФФІН

ВОСОБІ Ієрарха Католицької Церкви у В. Британії — Іх Еміненції Кардинала Б. Гріффіна всі українці, а зокрема греко-католики знайшли свого справжнього Опікуна і Добродія.

Вже перша зустріч нашого духовенства з Його Еміненцією наявно свідчила про те, що на Його авторитет, поміч і опіку можемо числити. Він перший з високих і відповідальних англійських кругів широ зацікавився нашою скитальчою долею, нашими турботами і на кожному кроці і при всякий нагоді давав докази, що хоче нам помогти і виявити супроти нас свою батьківську любов. Всі заходи для зорганізування релігійної обслуги наших вірних у В. Британії завжди були з ним узгіднювані, бо Він всюди де лиш треба було давав нам раду, поміч, піддерживав нас словом і ділом.

Щоб українські добровільні робітники, які почали напливати до В. Британії не дочували себе осамітнені, Він звернувся до них зі словами щирого вітання і в січні ц.р. на сторінках „Кетолік Геральд“ заговорив до них щиро, тепло і приязно, обіцяючи заопікуватися по всім своїм силам і спроможностям. Він підкреслив, що всі українці без уваги на віровизнання однаково близькі і дорогі йому, бо, як сказав Кардинал, Католицька Церква приймає під свої опікунчі крила всіх, що потребують її опіки.

Зокрема дуже щиро зайнявся Кардинал нашою Греко-Католицькою Церквою. Він зрозумів, що ми втратили наші рідні церкви, як і втратили своїх пасторів і мільйони вірних. Він знає, що наша Церква, яка переживає свою Голготу старається на чужині вилікувати завдані ворогом болючі рани. І щоб бодай загоїти хоч одну таку рану Він свою першою ціллю поставив необхідність придбати українцям у В. Британії власну церкву. І тільки той хто знає, як тяжко у Льюїндоні за вільний церковний будинок (бо ж війна багато знищила і самим католикам-англійцям не вистачає церков для своїх потреб) той зрозуміє, що не легкого завдання піднявся Кардинал. А проте Він свою обітницю додержав. По довгих і складних розшуках, по полагодженні всіх труднощів і формальних заходів Він, видатно допоміг нам придбати церкву.

Тимто Йому — Його Еміненції Кардиналові Гріффінові українці греко-католики у В. Британії, а зокрема в Льюїндоні завдячують те, що мають свій перший Храм, мають свою рідну Церкву — першу нашу церкву на цій землі.

Стверджуючи це сьогодні хочемо теж вірним нашої Церкви і загалові українців пригадати ті слова, які кардинал Гріффін виголосив до 400 делегатів на

четвертих З. Зборах СУБ-у у Льюїндоні, в дні 8 лютого 1948 р.:

„Ми вели війну за те, щоб забезпечити волю власну і тих народів, що були загрожені від тоталітаризму. Але я впевнений в тому, що ваша країна буде теж звільнена від геталігарного режиму і швидше чи пізніше права людини та воля будуть вам повернені. Я вам бажаю — вам усім українцям, що іх доля занесла до цієї країни, успіху і щастя. А в імені всіх католиків Англії обіцяю, що з нашого боку буде зроблене все, щоб облегчити вам ваше перебування в цьому краю і зробити життя ваше приємнішим і щасливішим до того моменту, коли буде змога вернутись до батьківщини вашої, про що широ молитиму Бога“.

Ті слова говорять самі за себе.

Тимто сьогодні в день посвячення нашого першого Храму Божого у В. Британії ми в наших скитальчих молитвах будемо просити Всешишнього, щоб він мав у своїй ласці і опіці нашого великого Добродія і Приятели, та щоб слова Його побажань якнайшвидше здійснились.

ІХ ЕМІНЕНЦІЯ
КАРДИНАЛ Б. ГРІФФІН

THE GUARDIAN OF OUR CHURCH
HIS EMINENCE CARDINAL
GRIFFIN.

IN the person of the hierarch of the Catholic Church in Great Britain, His Eminence Cardinal Griffin, all Ukrainians recognise their genuine protector, guardian and benefactor.

The very first meeting of our clergy with His Eminence proved undoubtedly that we all could count on his kind assistance and care.

His Eminence was the first of the highly situated and competent people of this country to communicate a very deep interest in our refugees, our troubles and our sorrows, and at every possible opportunity he incessantly gave evidence that he is anxious to help us and has constantly been extending to us his fatherly love.

All the endeavours and steps for organising the religious and spiritual welfare of our faithful Ukrainians in Great Britain have always been co-ordinated with His Eminence, for he, whenever necessary, gave us his valuable advice and assistance and endowed us with his kindly words and actions.

In order that the newly arrived Ukrainian Voluntary Workers in this country might feel happy and settled, on January last he addressed them with a very warm and sincere welcome in the *Catholic Herald*, promising to do everything in his power in order to facilitate their lives here. He also stressed that all Ukrainians, regardless of their religion, are equally his dear and beloved brethren, for, as the Cardinal said, the Catholic Church takes care of all whoever are needy and require her assistance.

His Eminence maintained a special interest in our Greek Catholic Church. He understood that we had lost our native churches, our clergy and millions of our faithful people. He knows that our Church, which at present is surviving an extremely hard situation, is endeavouring to heal the painful wounds inflicted by the enemy and, so that one wound might be healed and cured, his first aim was to provide the Ukrainians in Great

(Continued on page 8)

НЕ В ТОМНИЙ ПАСТИР

В 40-ЛІТТЯ ДУШПАСТИРСЬКОЇ І ГРОМАДСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ О. ДЕКАНА
ЙОСАФАТА ЖАНА ЧСВВ

350-ЛІТНЯ історія нашої Церкви знає чимало випадків захоплення її ідею і посвяти для неї людьми чужинецького походження, що, пізнавши ті ідеали, які присвічують нашій Греко-Католицькій Церкві і її великі досягнення, не тільки що ставали самі її вірними, але що більше, її душпастирями-чителями і провідниками. Зразковим прикладом цього може бути життя і душпастирська та громадська діяльність Голови Греко - Католицької Церкви у В. Британії о. декана Йосафата Жана ЧСВВ (ур. 1885). Все його життя і вся його праця впродовж 40 років стоять під знаком служіння українській справі і українській Греко-Католицькій Церкві, якої він став вірним душпастирем і невтомним місіонарем її Правд.

Французького роду, уродженець Канади (провінція Квібек), наш Достойний о. декан по закінченні університетських філологічних студій в Монреалі став професором грецької мови в одній із канадських гімназій. Але не надовго. Він чус в собі покликання до духовного стану і вже в 1907 р. став питомцем католицької духовної семінарії і тут 1940 р. дістав духовні свячення. Історичною подією його життя, що мала вирішити про його дальнішу долю, був приїзд нашого незабутнього Митрополита Андрея Шептицького на Евхаристійний Конгрес до Канади. Його вже давніші зацікавлення нашим обрядом оформлюються в бажання пізнати більше його особливості та наблизитись до народу, що його визнає. У висліді о. Жан переїздить до Галичини до монастиря Чина Святого Василія Великого в Крехові, згодом до Лаврова (біля Самбора), вивчає наш обряд, знайомиться з нашою релігійною літературою, нашим церковним письмом. Тут за дозволом Святішого Отця ІІя Папи Х зміняє обряд на греко-католицький і в 1912 р. вітається до Канади. Більше як рік працює священиком по різним місцевостям; тут і засновує місіонарську школу в Манітобі.

Наприкінці 1912 р. вступає до чину Святого Василія Великого і вдруге приїздить до Галичини, щоб у Крехові доповнити обов'язку монашого новіціяту. Тимчасом вибухає світова війна і о. Жан, як монах, з браку священиків обслуговує аж дев'ять парохій і переживає з нашим народом тяжкі часи російської інвазії Галичини. Відвівши новіціят став сотрудником у Жовкові, а згодом директором Місіонарської Школи в Бучачі і на цьому становищі застає його наш Листопадовий Зрив. З того моменту він входить в активний контакт з найвищими представниками нашої державної, політичної і військової влади (през. Петрушевич, др. К. Левицький, ген. Греків і. і.), які нераз користуються

його особою в спеціальних місіях, як і його розумною щирою радою. Зaproшенний ними до співпраці, о. Жан на якийсь час залишає монастирські мури і разом з українською галицькою армією і українським урядом виїздить в Україну де перебуває всю нашу одиссею того часу.

В 1919 р. уряд ЗУНР висилає його в дипломатичній місії до Відня, а згодом як секретар дипломатичної місії він виїжджає до Варшави. По катастрофі української державності вітається до Відня, де разом з іншими членами уряду Петрушевича переживає тяжкі хвилини примусової скитаєнини. Про те, яким великим авторитетом користувався о. Жан в питаннях політичних і з яким великим довір'ям наділяли його тоді керманичі нашої політики, свідчить те, що він був один із чотирьох членів дипломатичної делегації, яка з рамени уряду през. Петрушевича виїхала до Риги, де вирішувалась доля України.

Не дивлячись на програну наших визвольних змагань і наслідки ризикового договору, о. Жан наче той відданій справі Батьківщини воїн стоїть дальше на своїй стійці. З Відня кількаразово виїздить він до Женеви на засідання Ліги Народів, де старається впливати на хід і рішення нашої справи. Він врешті входить у склад делегації на конференцію Ради Амбасадорів в Парижі, коли то остаточно вирішувалась справа західньої українських земель. А коли справа нашої політичної незалежності була остаточно перерішена о. Жан знову вдається на себе чернечу рясу і на доручення митрополита Андрея Шептицького виїздить на Балкани до Босні, щоб там у м. Каминці б. Ванялюки відновити перший монастир о. Студитів. Там перебуває він до 1925 р. і згодом втретє виїздить до Канади, щоб всеціло посвятитися своїй душпастирській і громадянській праці.

Двадцять повних років провів він на стійці священика-місіонара і зразкового громадянина, а той час його жертвою і відданою праці записався як найкращими ділами. Одним із них було заснування на ділянках просторах Квібеку провінції української колонії, яка під назвою „Шептицький“ мала бути живим символом, вийняткової пошани і культу, що його плекав в собі о. Жан, для Князя нашої Церкви.

Прийшов 1946 рік. На ввесь ріст стала проблема скитаєнців і опіки над ними. Зокрема опіки над монахами-жертвами війни, якими найбільше турбувались василіянські братчики в Канаді. Не дивлячись на свій поважний вік о. Жан прибуває до тaborів наших скитаєнців у Німеччині, де вдається йому згуртувати около 15 наших монахів і їх відправити

О. ДЕН. Й. ЖАН ЧСВВ

до Америки. Відвідує Рим, а згодом осередок нашого релігійного життя у Франції і, на доручення Іх Екз. Кир Івана, у лютому 1947 р. приїздить на постійне до В. Британії, щоб тут зорганізувати першу українську греко-католицьку парохію.

Не будемо згадувати про ті всі заходи і клопотання нашого Достойного о. Декана, які привели до придбання власної церкви. Відмітимо тільки, що в його свій осебі, як душпастиря і громадянина, наша Церква і наше громадянство знайшли справжнього пастыря, який не дивлячись на свій вік по всім своїм спроможностям служить широ і віддано справам нашої Церкви і народу нашого з таким самим запалом, з яким служив вступаючи вперше на поле релігійно-національної діяльності років тому сорок. І сміло

можна сказати, що день посвячення нашого першого Храму Божого, це не тільки торжество вірних нашої Церкви, але передовсім його, який був і є її першим корифесм, її духовим батьком і опікуном.

„Служити українській греко-католицькій Церкві і українському народові це найбільша честь, яка мене зустріла і я з того обов'язку хочу вив'язатись якнай-краще“. Ці слова декана висказані в одній із проповідей нехай будуть науково і прикладом всім українцям про те, як слід служити нашій Церкві і нашому народові.

На порозі 40-ліття душпастирської і громадської діяльності нашему заслуженому і Достойному Ювіятові побажати б кріпкого здоров'я і успіхів у праці тій, якою пайвищою ціллю був завжди Бог і Україна.

THE GUARDIAN OF OUR CHURCH HIS EMINENCE CARDINAL GRIFFIN

(Continued from page 6)

Britain with their own church, and we know how difficult it is to obtain a free church building in London (the war has caused tremendous devastation and even the English Catholics have not the possibilities of meeting their requirements). We understood that the task accepted by the Cardinal was not an easy one. However, he has kept his solemn promise. After long and intensive inquiries, and after completion of various formalities, His Eminence most efficiently assisted us in obtaining a church.

The Ukrainian Greek Catholics in Great Britain, and particularly those resident in London, are most grateful to His Eminence Cardinal Griffin for now having their first Home of God, their native church and their very first church on this soil.

Having the privilege to confirm this, we are very anxious to remind the faithful of our Church, and all Ukrainians and to draw their kind attention to the words which Cardinal Griffin spoke on February 8th this year to 400 Ukrainian delegates and representatives at the fourth meeting of the Association of Ukrainians in Great Britain.

“We fought in order to retain a secure liberty and freedom of our nation and of all those which were under the threat of totalitarianism. However, I feel most certain that your country also will be liberated from the totalitarian régime and that sooner or later the rights of human beings and their freedom will be returned to you. I wish to extend to all Ukrainians who have been drafted to this country, the best of luck, happiness and fortune and, on behalf of all Catholics in England, I hereby promise that, as far as we are concerned, everything possible will be done in order to facilitate your lives in this country, to make you feel happy, to make you feel at home, until such time when you will get the chance to return to your native country again, for which I am sincerely praying to Almighty God.”

All our prayers, therefore, on this day of consecration of our first Home of God in Great Britain, will be entirely devoted to Almighty God for His Grace and guardianship upon our great benefactor and friend so that his sincere wishes may soon be materialised.

УКРАЇНСЬКІ Гр.-КАТ. СВЯЩЕНИКИ У В. БРИТАНІЇ І ОКРУГИ ЇХ ДУШПАСТИРСЬКОЇ ПРАЦІ

Деканат Української Гр.-Кат. Церкви в Лондоні

О. Декан Йосафат Жан ЧСВВ:

(Very Rev. I. Jean)

143, Saffron Hill, London, E.C.1.

Всч. о. др. Петро Дячишин:

(Rev. P. Diatshyshyn)

143, Saffron Hill, London, E.C.1.

Церкви і гостелі в окрузі:

Monmouth, Hereford, Worcester, Warwick, Buckingham, Oxford, Gloucester, Somerset, Devon, Cornwall, Dorset, Wilts, Hants, Berks, Middlesex, Surrey i Kent.

Всч. о. Юстин Гірняк:

(Rev. Y. Hirniak)

36, Bosworth Square, Rochdale, Lancs.

Всч. о. Степан Колянківський:

(Rev. C. Kolankiwskyj)

4, Norfolk Street, Strangeways, Manchester.

Всч. о. др. Володимир Дзьоба:

(Rev. W. Dzioba)

21, Bride Oak, Cheetham, Manchester. Lancashire, Cheshire, Flint, Deibigh, Caernarvon, Anglesey, Merioneth, Montgomery, Shropshire, Stafford, Derby, Radnor, Cardigan, Pembroke, Carmathen, Brecknock i Glamorgan.

Всч. о. Олександр Бабій:

(Rev. A. Babij)

c/o Mrs. McRobie, 32, Broughton Place, Edinburgh, Scotland. Bei гостелі в Шотландії.

Всч. о. Микола Габак:

(Rev. M. Habak)

7, Beech Gardens, Low Fell 9, Gateshead-on-Tyne. Cum-berland, Northumberland, Westmorland i Durham.

Всч. о. Михайло Ратушинський:

(Rev. M. Ratuszynskyj)

8, Apsley Crescent, Manningham, Bradford i Yorkshire.

Всч. о. Іван Патрило:

(Rev. I. Patrylo)

52, Fairfield Crescent, Bramley, Leeds. Bei гостелі в York.

Всч. о. Олександр Маркевич:

(Rev. O. Markewycz)

St. Patrick's Church, 2, London Road, Nottingham. Bei гостелі в Nottingham, Derby, Lincoln i Rutland.

Всч. о. Емануїл Кордуба:

(Rev. E. Korduba)

c/o Mrs. Norden, 5, Ship Lane, Ely, Cambs. Bei гостелі в Norfolk, Suffolk, Cambridge, Huntington, Northampton, Bedford i частині Essex.

Всч. о. майор Т. Годис:

(Rev. T. Hodys)

2, Egerton Place, London, для українців гр.-кат. в польських збройних силах.